

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
NIILA JÄÄSKINENA,
predstavljeni 12. decembra 2012¹

Zadeve C-201/11 P, C-204/11 P in C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA),
Fédération internationale de football association (FIFA)
proti**

Evropski komisiji

„Pritožba — Razširjanje televizijskih programov — Televizija brez meja — Člen 3a Direktive 89/552/EGS — Direktiva 97/36/ES — Ukrepi, ki jih sprejme država članica v zvezi z dogodki velikega družbenega pomena, ki ne morejo biti predmet izključnih pravic za televizijski prenos — Sklep Komisije o potrditvi skladnosti ukrepov s pravom Unije — Pristojnosti Komisije za nadzor — Evropsko prvenstvo v nogometu UEFA — Svetovno prvenstvo FIFA — Lastninska pravica“

1. Pritožbe se nanašajo na spore predvsem glede obsega preizkusa, ki ga mora Evropska komisija opraviti v zvezi s seznamom dogodkov velikega družbenega pomena v državi članici (v nadaljevanju: nacionalni seznam), ki ga lahko vsaka država članica sestavi v skladu s členom 3a(1) Direktive 89/552/EGS².

2. Namen vpisa dogodka na nacionalni seznam je, da se širokemu krogu javnosti zagotovi možnost spremljanja takih dogodkov prek neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Komisija mora v treh mesecih od dneva, ko jo je država članica obvestila o seznamu, preveriti skladnost nacionalnega seznama s pravom Unije in ga posredovati drugim državam članicam, da se zagotovi vzajemno priznavanje nacionalnih seznamov.

3. V zadevi C-201/11 P Union of European Football Associations (UEFA) predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča z dne 17. februarja 2011 v zadevi UEFA proti Komisiji³, s katero je Splošno sodišče potrdilo veljavnost Sklepa 2007/730/ES⁴, s katerim je Komisija potrdila vpis celotnega evropskega prvenstva v nogometu UEFA (v nadaljevanju: EURO) na nacionalni seznam Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska.

¹ — Jezik izvirnika: francoščina.

² — Direktiva Sveta z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 224), kakor je bila spremenjena z Direktivo 97/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. junija 1997 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 2, str. 321, v nadaljevanju: Direktiva 89/552, kakor je bila spremenjena).

³ — T-55/08, ZOdl., str. II-271.

⁴ — Sklep Komisije z dne 16. oktobra 2007 o združljivosti ukrepov, ki jih sprejme Združeno kraljestvo v skladu s členom 3a(1) Direktive 89/552, s pravom Skupnosti (UL L 295, str. 12).

4. V zadevi C-204/11 P Fédération internationale de football association (FIFA) predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča z dne 17. februarja 2011 v zadevi FIFA proti Komisiji⁵, s katero je Splošno sodišče potrdilo veljavnost Sklepa 2007/479/ES⁶, s katerim je Komisija potrdila vpis vseh tekem svetovnega prvenstva FIFA (v nadaljevanju: svetovno prvenstvo) na nacionalni seznam Kraljevine Belgije.

5. V zadevi C-205/11 P FIFA predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča z dne 17. februarja 2011 v zadevi FIFA proti Komisiji⁷, s katero je Splošno sodišče potrdilo veljavnost Sklepa 2007/730, s katerim je Komisija potrdila vpis celotnega svetovnega prvenstva na nacionalni seznam Združenega kraljestva.

6. Čeprav tožeče zveze Splošnemu sodišču očitajo, da je večkrat napačno uporabilo pravo, se pritožbeni razlogi, navedeni v postopku pred Sodiščem, nanašajo predvsem na dve pravni vprašanji, ki zahtevata bolj poglobljeno preučitev. Po eni strani je treba preučiti problematiko razlage člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena. Po drugi strani je v zvezi s temi pritožbami treba opraviti analizo narave pravnega položaja organizatorja športnih dogodkov glede na temeljne pravice Unije.

7. Nazadnje je treba poudariti, da so nacionalni sezname v smislu člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, akti, ki se nanašajo na pomembne kulturne in športne dogodke, ki občutno presegajo fenomen nogometa. Glede na izbor, ki ga opravijo države članice, sta v ta seznam med drugim v Belgiji vključeni glasbeno tekmovanje kraljice Elizabete in belgijsko prvenstvo v kolesarstvu, v Združenem kraljestvu pa svetovno prvenstvo v kriketu in finala teniškega turnirja v Wimbledonu. V okviru postopka preveritve nacionalnih seznamov kot celote je treba obrazložitev sklepov Komisije preučiti celostno, da ne bi prišlo do umetne razčlenitve zadevnih aktov.⁸

I – Pravni okvir

8. V uvodni izjavi 18 Direktive 97/36⁹ je navedeno:

„[...] ker je bistvenega pomena, da države članice lahko sprejmejo ukrepe, s katerimi bi zaščitile pravico do obveščenosti in širši javnosti zagotovile dostop do televizijskega spremljanja nacionalnih in nenacionalnih dogodkov velikega družbenega pomena, kot so denimo olimpijske igre, nogometno svetovno prvenstvo in evropsko nogometno prvenstvo; ker države članice v ta namen ohranjajo pravico do sprejemanja ukrepov, skladnih s skupnostnim pravom, ki so namenjeni reguliranju izvrševanja ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja takšnih dogodkov s strani izdajateljev televizijskih programov pod njihovo sodno pristojnostjo“.

9. V skladu s členom 3a(1) in (2) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena:

„1. Vsaka država članica sme sprejeti ukrepe v skladu s pravom Skupnosti, s katerimi zagotovi, da izdajatelji televizijskih programov pod njeno sodno pristojnostjo ne razširjajo tistih dogodkov, ki v tej državi članici veljajo za dogodke velikega družbenega pomena, na ekskluzivni osnovi, s čimer bi večji delež javnosti v tej državi članici prikrajšali za možnost spremljanja takšnih dogodkov prek

5 — T-385/07, ZOdl., str. II-205.

6 — Sklep Komisije dne 25. junija 2007 o združljivosti ukrepov, ki jih sprejme Belgija v skladu s členom 3a(1) Direktive 89/552, s pravom Skupnosti (UL L 180, str. 24).

7 — T-68/08, ZOdl., str. II-349.

8 — V zvezi s tem navajam, da nacionalni seznam za Kraljevino Belgijo vsebuje več kot 20 dogodkov, seznam Združenega kraljestva pa 19. Ob tem, da priznavam, da so ti sezname neobvezni, ugotavljam, da bi za Komisijo, če vsak nacionalni seznam vsebuje približno dvajset dogodkov, podroben pregled vsebine in obrazložitve nacionalnih seznamov vseh držav članic pomenil veliko upravno obremenitev.

9 — Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 97/36/ES z dne 30. junija 1997 o spremembi Direktive 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 2, str. 321, v nadaljevanju: Direktiva 97/36).

neposrednega prenosa ali prek poznejšega prenosa na brezplačni televiziji. Če stori tako, mora zadevna država članica sestaviti seznam določenih nacionalnih ali drugih dogodkov, ki zanj veljajo kot dogodki velikega družbenega pomena. To stori jasno in pregledno ter pravočasno in učinkovito. Pri tem zadevna država članica določi tudi to, ali morajo biti takšni dogodki dostopni v celotnem ali delnem neposrednem prenosu, ali v primerih, ko je to potrebno ali primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa, v celotnem ali delnem poznejšem prenosu.

2. Države članice Komisijo takoj obvestijo o vsakem ukrepu, ki so ga ali ga bodo sprejele v skladu z odstavkom 1. Komisija v treh mesecih od dneva uradnega obvestila preveri, ali so takšni ukrepi skladni s pravom Skupnosti in o njih obvesti druge države članice. Komisija zaprosi za mnenje odbora, ki je bil ustanovljen v skladu s členom 23a. Sprejete ukrepe takoj objavi v *Uradnem listu Evropske skupnosti*, najmanj enkrat letno pa objavi tudi konsolidirani seznam ukrepov, ki so jih sprejele države članice. [...]"

II – Postopki pred Splošnim sodiščem, izpodbijane sodbe in postopek pred Sodiščem

10. Splošno sodišče je z zgoraj navedeno sodbo UEFA proti Komisiji (T-55/08) zavrnilo vse tožbene razloge, ki jih je UEFA navedla zoper Sklep 2007/730. Splošno sodišče je z zgoraj navedenima sodbama FIFA proti Komisiji (T-385/07 in T-68/08) zavrnilo vse tožbene razloge, ki jih je FIFA navedla zoper sklepa 2007/479 in 2007/730.

11. UEFA je v pritožbi v zadevi C-201/11 P, vloženi v sodnem tajništvu Sodišča 27. aprila 2011, Sodišču predlagala, naj razveljavi zgoraj navedeno sodbo UEFA proti Komisiji, razglasi delno ničnost Sklepa 2007/730 in Komisiji naloži plačilo stroškov. FIFA je v pritožbah v zadevah C-204/11 P in C-205/11 P, vloženi v sodnem tajništvu Sodišča 28. aprila 2012, Sodišču predlagala, naj v zvezi z dopustnostjo potrdi zgoraj navedeni sodbi FIFA proti Komisiji (T-385/07 in T-68/08), ti sodbi razveljavi v delih, v katerih je z njima potrjen vpis „manj zanimivih“ tekem svetovnega prvenstva na nacionalni seznam Kraljevine Belgije in vpis „manj zanimivih“ tekem svetovnega prvenstva na nacionalni seznam Združenega kraljestva, in odloči, da se sodba šteje za dokončno v skladu s členom 61 Statuta Sodišča Evropske unije, ter Komisiji naloži plačilo stroškov, ki jih je FIFA priglasila na prvi stopnji in v okviru teh pritožb.

12. UEFA, FIFA, Komisija, vlada Združenega kraljestva in belgijska vlada so predložile pisna stališča in se udeležile obravnave 13. septembra 2012.

III – Skupne ugotovitve za vse tri pritožbe

13. Glavno pravno vprašanje v vseh treh zadevah, ki so bile predložene Sodišču, se nanaša na koncept pristojnosti nadzora, ki je Komisiji podeljena na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, torej koncept, ki izhaja iz modela diskrecijskih pristojnosti na več ravneh postopka sprejemanja odločitev v pravu Unije. Drugo vprašanje, ki velja za vse tri pritožbe, se nanaša na zatrjevano kršitev lastninske pravice. Predlagam, da najprej razjasnim ta vidika, da bom nato lahko preučil preostale pritožbene razloge iz vseh treh pritožb.

A – Narava nadzora Komisije na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, in razlaga obsega te določbe

14. V uvodu opozarjam, da je direktiva za vsako državo članico, na katero je naslovljena, zavezujoča glede cilja, ki ga je treba doseči, vendar prepušča nacionalnim organom izbiro oblike in metod za uresničitev tega cilja. Glede cilja Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, je treba opozoriti, da je njen prvi cilj zagotoviti svobodo razširjanja televizijskih programskih vsebin.¹⁰ V zvezi s tem Direktiva 89/552, kakor je bila spremenjena, ne usklajuje povsem pravil s področij, ki jih zajema, ampak določa minimalne pogoje za televizijske programe, ki izvirajo iz Unije in so namenjeni sprejemu znotraj Unije.¹¹

15. Poleg tega je treba spomniti, da Direktiva 89/552, kakor je bila spremenjena, temelji na načelu, da nadzor opravlja država članica, iz katere izvirajo razširjani avdiovizualni programi.¹² V tem okviru so določbe člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, poseben mehanizem, ki državam članicam podeljuje pristojnost za sestavo nacionalnih seznamov in ki v primeru čezmejnih prenosov vključuje nadzor nad tem, da izdajatelji televizijskih programov, ki spadajo pod sodno pristojnost teh držav članic, spoštujejo pravico javnosti iz druge države članice do dostopa do prenosa dogodkov, ki so velikega družbenega pomena v tej drugi državi članici.

16. V skladu z uvodno izjavo 18 Direktive 97/36 so države članice pristojne, da za zaščito pravice do obveščenosti in zagotavljanja dostopa širše javnosti do televizijskega spremljanja dogodkov velikega družbenega pomena določijo pravila za izvrševanje ekskluzivnih pravic televizijskega razširjanja takih dogodkov.

17. V tej zadevi iz člena 3a(1) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, jasno izhaja, da je le država članica pristojna za sestavo nacionalnega seznama, da bi se zagotovil prenos navedenih dogodkov na brezplačni televiziji, o tem seznamu pa obvesti Komisijo. Navedena določba torej opredeljuje vlogo Komisije in držav članic v postopku sprejemanja nacionalnih seznamov, in sicer se nanaša na vprašanje razdelitve pristojnosti med njimi.

18. Tako imajo države članice v skladu z Direktivo 89/552, kakor je bila spremenjena, določeno polje proste presoje glede izbire ukrepov, ki so po njihovem mnenju glede na nacionalne posebnosti na kulturnem in družbenem področju najbolj primerni za uresničitev cilja, ki je določen z navedeno direktivo. Zlasti je na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, nacionalnim organom priznana diskrecijska pravica glede sestave nacionalnega seznama, to pristojnost pa je treba izvajati v skladu z zgoraj navedenim ciljem Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, in ob spoštovanju postopkovnih zahtev, ki so določene v njej. V uvodni izjavi 21 navedene direktive¹³ so določena tudi nekatera merila, ki jih je treba upoštevati pri opredelitvi dogodka kot dogodka posebnega družbenega pomena z namenom vpisa na nacionalni seznam. Vendar gre bolj za vrednostna merila, ki odražajo posebnosti tradicije in potreb prebivalstva zadevne države članice.

10 — Kot je ugotovilo Sodišče v sodbah z dne 9. februarja 1995 v zadevi Leclerc-Siplec (C-412/93, Recueil, str. I-179, točka 28) in z dne 9. julija 1997 v združenih zadevah De Agostini in TV-Shop (od C-34/95 do C-36/95, Recueil, str. I-3843, točka 3), je prvi cilj Direktive 89/552, ki je bila sprejeta na podlagi člena 57(2) Pogodbe ES (po spremembi postal člen 47(2) ES) in člena 66 Pogodbe ES (postal člen 55 ES), zagotovitev svobode razširjanja televizijskih programskih vsebin.

11 — Glej sodbi z dne 5. marca 2009 v zadevi UTECA (C-222/07, ZOdl., str. I-1407, točka 19 in navedena sodna praksa) in z dne 22. septembra 2011 v združenih zadevah Mesopotamia Broadcast (C-244/10 in C-245/10, ZOdl., str. I-8777, točka 34).

12 — Zgoraj navedena sodba Mesopotamia Broadcast (točka 35).

13 — „ker morajo za namene te direktive dogodki velikega družbenega pomena ustrezati določenim merilom, to pomeni da morajo biti izjemni dogodki, ki so predmet zanimanja širše javnosti v Uniji ali v neki državi članici ali v pomembnem sestavnem delu neke države članice in jih vnaprej organizira prireditelj, ki je pravno upravičen prodajati pravice, ki iz takšne prireditve izhajajo“.

19. Menim, da iz navedenega izhaja, da je nadzor, ki ga Komisija sme izvajati nad izvrševanjem diskrecijske pravice države članice pri sestavi nacionalnega seznama, omejen na iskanje očitne napake pri presoji. Zato mora Komisija predvsem preveriti postopek sestave nacionalnih seznamov glede na merili preglednosti in jasnosti. Poleg tega mora Komisija nadzorovati, da v nacionalnih seznamih ni določeno večje odstopanje od temeljnih svoboščin, kot ga je zakonodajalec Unije upošteval ob sprejetju člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena. Poleg tega mora Komisija izvajati nadzor nad nacionalnimi seznammi z vidika splošnih načel, kot je prepoved diskriminacije na podlagi državljanstva. Vendar je po mojem mnenju očitno, da mora biti nadzor Komisije objektivni in omejen.

20. V zvezi s tem ugotavljam, da se primerljiv model postopka sprejemanja odločitev na več ravneh uporablja tudi na drugih področjih prava Unije, kot je področje državnih pomoči in zlasti področje storitev splošnega gospodarskega pomena na podlagi člena 108 PDEU. Obseg nadzora, ki ga Komisija sme izvajati v okviru nadzora nad nacionalnimi odločbami o uvedbi storitve splošnega gospodarskega pomena, je namreč omejen na očitne napake.¹⁴ Po analogiji se je mogoče sklicevati tudi na pravo okolja in na razdelitev pristojnosti med državami članicami in Komisijo na področju sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov.¹⁵

21. V obravnavani zadevi je volja zakonodajalca Unije, da Komisiji podeli le pristojnost nadzora nad skladnostjo nacionalnih seznamov, ne pa pristojnosti nadomestitve ali poenotenja, kar bi pomenilo, da bi lahko sama določila nacionalni seznam na podlagi nacionalnih predlogov, razvidna tudi iz pripravljalnih aktov za sprejetje Direktive 97/36.

22. Tako je Evropski parlament v fazi postopka pred spravnim odborom kot prednostni štel nekodiran dostop do dogodkov velikega pomena.¹⁶ Uporabljena kompromisna rešitev temelji na načelu varstva interesov državljanov, saj imajo države članice pravico, da sestavijo nacionalne sezname, ki jih potem, ko je Komisija o njih obveščena, medsebojno priznajo druge države, ki se zavežejo, da bodo zagotovile nekodiran in brezplačen dostop do programov iz tega seznama in, „če je potrebno in primerno iz objektivnih razlogov javnega interesa“, poznejši prenos¹⁷. Preizkus Komisije je namreč predhodna faza postopka medsebojnega priznavanja, ki ga določa člen 3a(3) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena.

23. Poleg tega ugotavljam, da je bil ob posodobitvi obstoječih pravil – da bi se upošteval tehnološki in tržni razvoj evropskega avdiovizualnega sektorja – z Direktivo 2007/65/ES¹⁸ mehanizem, po katerem države članice sestavijo nacionalne sezname, ohranjen brez sprememb.¹⁹

24. Treba je tudi navesti, da je bila s členom 3a(2) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, uvedena možnost, da se, če je to potrebno, v t. i. postopku „komitologije“, ki ga določa člen 23a Direktive 97/36, odloči, ali neka vrsta dogodka spada na področje uporabe direktive. Odbor za stike, ki je bil ustanovljen na podlagi te določbe, dopušča organizacijo rednih posvetovanj in izmenjav mnenj med vsemi udeleženci na trgu razširjanja televizijskih programov.

14 — Sodba Splošnega sodišča z dne 12. februarja 2008 v zadevi BUPA in drugi proti Komisiji (T-289/03, ZOdl., str. II-81, točka 220).

15 — Sodba z dne 29. marca 2012 v zadevi Komisija proti Estoniji (C-505/09 P, točka 49 in naslednje).

16 — Dokument 1995/0074(COD-10/06/1997). Besedilo sprejeto v tretjem branju.

17 — Poročilo z dne 3. junija 1997 o skupnem osnutku – ki ga je potrdil spraven odbor – direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive Sveta 89/552/EGS o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (C4-0203/97-95/0074(COD)).

18 — Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2007 o spremembi Direktive 89/552 (UL L 332, str. 27).

19 — Glej člen 3j Direktive 2007/65.

25. Iz navedenega je razvidno, da se Komisiji v postopku sprejemanja odločitve pri preverjanju nacionalnih seznamov nikakor ni treba omejiti na avtomatizem. Nasprotno, v mejah svoje diskrecijske pravice mora zlasti spoštovati načelo dobrega upravljanja, v skladu s katerim mora pristojna institucija skrbno in nepristransko preučiti vse upoštevne elemente obravnavanega primera.²⁰ Vendar tak nadzor ne izključuje, da Komisija v svojih sklepih uporabi enake besedne zveze, če merila, na podlagi katerih Komisija preverja obstoj očitnih napak pri presoji držav članic, ostajajo nespremenjena.

26. Poleg tega je treba opozoriti na obseg sodnega nadzora nad sklepi Komisije, kakršna sta ta iz postopka v glavni stvari.

27. Ker je pristojnost Komisije pri preverjanju nacionalnih seznamov omejena, tudi nadzor Splošnega sodišča nad presojo Komisije v zvezi s tem ne sme presegati istih meja. Zato mora ta nadzor nujno ostati omejen in se nanašati le na preizkus, ali je Komisija pravilno ugotovila ali zavrnila obstoj očitne napake pri presoji države članice. Poleg tega se mora nadzor Splošnega sodišča nanašati na preverjanje, ali je Komisija spoštovala pravila postopka in obrazložitve, natančno ugotovila dejansko stanje in pravilno uporabila pravo ali pa je naredila očitno napako pri presoji dejanskega stanja oziroma zlorabila pooblastila.²¹

28. Nazadnje, v zvezi z vprašanji glede morebitnih omejitev temeljnih svoboščin v okviru notranjega trga, ki so izpostavljena v pritožbah, o katerih odloča Sodišče, menim, da je koristno opozoriti na nekatere splošne ugotovitve glede vsebine Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena.

29. Najprej, čeprav je cilj Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, določitev pravnega okvira za dejavnost razširjanja televizijskih programov na notranjem trgu, se zdi, da je zakonodajalec Unije s sprejetjem določb člena 3a navedene direktive želel uskladiti cilj svobode opravljanja storitev na področju razširjanja televizijskih programov s ciljem varstva pravice do obveščenosti v okviru kulturnih raznolikosti držav članic.

30. Iz splošne sistematike Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, je razvidno, da je bila iz razlogov, ki se nanašajo na prosti dostop do dogodkov velikega družbenega pomena, dopuščena možnost, da države članice določijo omejitve v zvezi z izvrševanjem izključnih pravic do prenosa takih dogodkov, ki izhajajo iz ureditve. Vpis nekaterih dogodkov na nacionalni seznam v skladu s členom 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, namreč lahko omeji svobodo opravljanja storitev izdajateljev televizijskih programov.

31. Tako je očitno, da je bila omejitev svobode opravljanja storitev zasnovana kot posledica, ki je neločljivo povezana s pristojnostjo, ki je državam članicam podeljena za sestavo nacionalnih seznamov. Zato je treba ugotoviti, da je zakonodajalec Unije to omejitev predvidel kot nujno potrebno za to, da se širši javnosti zagotovi dostop do dogodkov velikega družbenega pomena v smislu Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena. Kot tako je to omejitev treba šteti za upravičeno in s tem za sorazmerno, če države članice spoštujejo pogoje, določene za sestavo nacionalnih seznamov, kar pa mora preveriti Komisija.

32. Ker je zakonodajalec že sam opravil presojo sorazmernosti omejitve kot ukrepa, primerne za zagotovitev pravice do obveščenosti, je naloga Komisije dejansko omejena na preverjanje, ali so države članice ob sprejetju nacionalnih seznamov ostale v mejah svojih pristojnosti, ki jih določa člen 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, torej na nadzor nad nacionalnim postopkom sestave nacionalnih seznamov in nad tem, ali je vključene dogodke mogoče šteti za dogodke velikega družbenega pomena.

20 — Glej zlasti sodbo z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München (C-269/90, Recueil, str. I-5469, točka 14).

21 — Glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo BUPA in drugi proti Komisiji.

B – Lastninska pravica

33. Drugi pomemben vidik teh pritožb se nanaša na problematiko lastninske pravice na področju organizacije športnih dogodkov. Vprašanja o razmerju med športom in mediji so namreč postala zelo pomembna, saj so pravice prenosa postale primarni vir prihodka profesionalnega športa v Evropi. V obravnavani zadevi sta tako UEFA kot FIFA v pisnih vlogah in na obravnavi opozorili na problematiko kršitve lastninske pravice v zvezi s tem. Glede na posebnosti statusa organizatorja športnih dogodkov se je treba vprašati o sami naravi pravice, katere obstoj in kršitev navajata, da bi lahko nato preučili pravne posledice, ki iz nje izhajajo.

34. V obravnavani zadevi ni dvoma, da sta UEFA in FIFA kot vodstveni instanci evropskega in mednarodnega nogometa na tem športnem področju organizaciji simbolnega pomena. Obe sta imetnici različnih pravic intelektualne lastnine, ki jima zagotavljajo vir prihodkov, s katerimi financirata velika športna srečanja in spodbujata dolgoročni razvoj športa.²²

35. Vendar sta se UEFA in FIFA pred Splošnim sodiščem sklicevali na izgubljeni dobiček v zvezi s pravicami do televizijskega prenosa, katerih izključni imetnici sta, ker naj bi bil krog zainteresiranih oseb s takim prenosom bistveno zmanjšan.²³ Pred Sodiščem navajata, da taka omejitev njune lastninske pravice ni upravičena, tako da naj bi Splošno sodišče v sodbi napačno uporabilo pravo.

36. Najprej, čeprav je treba zatrjevano kršitev preučiti z vidika nacionalnega prava obeh zadevnih držav članic, menim, da zgoraj navedenima organizacijama ni mogoče podeliti nikakršnega varstva kot takega, ki bi izhajalo iz pojma lastninske pravice. Kot so namreč potrdili zastopniki vlade Združenega kraljestva in belgijske vlade, čeprav pojem lastninske pravice pokriva tako *ius in re* kot tudi pravice intelektualne lastnine, se UEFA in FIFA ne moreta sklicevati nanjo proti tretjim osebam.²⁴ Njune navedbe, razlagane s tega vidika, ne bi mogle biti uspešne v postopku pred Splošnim sodiščem in zato naj pritožbeni razlogi, usmerjeni proti obrazložitvi Splošnega sodišča, ne bi bili učinkoviti. Na podlagi nacionalnega prava, ki bi ga bilo treba uporabiti, bi bil položaj drugačen, če bi bila organizatorjem športnih dogodkov zagotovljena izključna pravica izkoriščanja športnih dogodkov. Tako je namreč v nekaterih državah članicah in tretjih državah.²⁵

37. Dalje, ker sta se UEFA in FIFA v pisnih vlogah sklicevali na varstvo, ki izhaja iz temeljnih pravic, je treba spomniti, da člen 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) določa, da ima „[v]sakdo [...] pravico imeti v posesti svojo zakonito pridobljeno lastnino, jo uporabljati, z njo razpolagati in jo komu zapustiti. [...] Zagotovljeno je varstvo intelektualne lastnine.“ V pojasnilih k temu členu je navedeno, da ta člen ustreza členu 1 Dodatnega protokola št. 1 k Evropski konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Protokol št. 1). Iz navedenega v skladu s členom 52(3) Listine izhaja, da ima lastninska pravica, varovana s členom 17 te listine, isti pomen in isti obseg, kot ju zanjo določa Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin.²⁶

22 — To intelektualno lastnino predstavljajo v glavnem registrirane znamke (EURO 2012, FIFA WORLD CUP, BRAZIL 2014), modeli in avtorske pravice na delih, kot so med drugim uradni plakati in simboli tekmovanj.

23 — Glej točko 174 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji, in točki 132 in 136 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-385/07).

24 — Zastopnik Združenega kraljestva je na obravnavi potrdil, da je organizator dogodkov imetnik pogodbe o dostopu, v kateri je določeno, kdo ima dostop do dogodka in kako si ga je mogoče ogledati, ga posneti, itd. Nasprotno pa v britanskem pravu organizator športnega dogodka nima lastninske pravice, ki bi mu zagotavljala izključnost, varovano v razmerju proti tretjim osebam, glede izkoriščanja dogodka v tržne namene. Glej Gardiner, S., *Sports Law*, str. 400 in naslednje.

25 — Kot primer je treba navesti člen L.333-1 code du sport (francoski športni zakonik), v skladu s katerim so športne zveze in organizatorji športnih prireditev imetniki pravice do izkoriščanja športnih prireditev ali tekmovanj, ki jih organizirajo. Njen obseg in vsebina pa nista jasno opredeljena. Glej Wise, A., in Meyer, B., *International Sports Law and Business*, Kluwer 1997, str. od 1811 do 1830.

26 — Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi Sky Österreich (C-283/11, točka 28), ki poteka pred Sodiščem, ki pa se nanaša na drugačno problematiko glede omejitve pravic intelektualne lastnine.

38. Opozarjam, da namen člena 1 Protokola št. 1 ustreza cilju, da se posameznik varuje pred vsemi posegi države v spoštovanje njegovega premoženja.²⁷ V skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice mora tisti, ki zatrjuje kršitev lastninske pravice, dokazati obstoj te pravice.²⁸ Poleg tega pojem lastnine v okviru Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin nima enotnega pravnega pomena. Zato je treba ta koncept opredeliti glede na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, ki se je odločilo za široko razlago. Pojem lastnine tako „lahko obsega tako ‚obstoječe premoženje‘ kot tudi vrednost premoženja, vključno – v nekaterih podrobno določenih položajih – s terjatvami“²⁹. V skladu s klasičnim pristopom lastninska pravica v smislu člena 1 Protokola št. 1 torej obsega *ius in re, ius ad personam* in pravice intelektualne lastnine.

39. Vendar je treba spomniti, da – kot je razsodilo Sodišče v združenih zadevah FAPL in Murphy – športnih srečanj, vključno z nogometnimi tekmami, ni mogoče šteti za intelektualne stvaritve in ta srečanja ne morejo biti varovana na podlagi avtorske pravice. Poleg tega ni sporno, da jih pravo Unije ne varuje na nobeni drugi podlagi na področju intelektualne lastnine.³⁰

40. Zato položaj tožečih strank v okviru Listine ustreza položaju, ki sta ga UEFA in FIFA dejansko in pravno ustvarili po eni strani s sklenitvijo pogodb med drugim s športniki, gledalci, športnimi klubi in izdajatelji televizijskih programov ter po drugi strani z nadzorom nad vstopom na stadione, kar izhaja iz sklenitve pogodb z lastniki teh stadionov, in z nadzorom nad opremo na teh stadionih.

41. V zvezi s tem bi lahko, ker je razlaga pojma „premoženje“ v smislu člena 1 Protokola št. 1 neodvisna glede na formalne opredelitve nacionalnega prava in je širša,³¹ pravni položaj UEFE in FIFE po mojem mnenju izenačili z lastninsko pravico v smislu Protokola št. 1.³² Menim, da člen 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, in uvodna izjava 21 Direktive 97/36 predpostavljata obstoj takega pravnega položaja.³³ Zato dejstvo, da država omejuje izvrševanje pravic UEFE in FIFE, pomeni vmešavanje javnega organa v njuno premoženje.³⁴

42. Čeprav Splošno sodišče, ki je brez zadržkov potrdilo obstoj pravice, na kršitev katere sta se UEFA in FIFA sklicevali v postopku pred njim, ni pravilno opredelilo narave te pravice, je upravičeno zavrnilo tudi predloge UEFE in FIFE, pri čemer se je oprlo na sodno prakso v zvezi z omejitvami, ki so lahko določene za izvrševanje lastninske pravice, in v zvezi z omejitvami pravice do svobodnega opravljanja gospodarske dejavnosti v okviru prava Unije.³⁵

43. Glede na tehtanje interesov, ki je razvidno iz Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, se mi zdi, da lahko zakonodajalec Unije upravičeno določi omejitve lastninske pravice, na katero se sklicujeta UEFA in FIFA, bodisi na podlagi temeljnih pravic drugih, kot je pravica do obveščenosti, bodisi na podlagi javnega interesa. Poleg tega ugotavljam, da je pravica, ki je bila priznana v obravnavani zadevi, zelo oddaljena od osnovnega koncepta lastninske pravice, za katerega velja varstvo pred zakonodajnimi posegi. V skladu s sodno prakso Sodišča pa imetnikom pravic intelektualne lastnine – tudi če jim je ta

27 — Glej sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Broniowski proti Poljski (pritožba št. 31443/96, točki 143 in 144).

28 — Glej sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Pištárová proti Češki republiki (pritožba št. 73578/01, točka 38).

29 — Glej sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Draon proti Franciji (pritožba št. 1513/03, točka 65).

30 — Sodba z dne 4. oktobra 2011 v združenih zadevah Football Association Premier League in drugi (C-403/08 in C-429/08, ZOdl., str. I-9083, točki 98 in 99).

31 — Glej sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Iatridis (pritožba št. 31107/96, točka 54).

32 — Gre za primer, ki je primerljiv temu, kar je poznano kot pravica do „goodwill“ in kar je priznано kot „premoženje“ v smislu Protokola št. 1. Glej sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi van Marle in drugi (pritožba št. 8543/79, točke od 39 do 41).

33 — Glej zgoraj navedeno sodbo Football Association Premier League in drugi (točka 103).

34 — Glej po analogiji sodbo Evropskega sodišča za človekove pravice v zadevi Beyeler (pritožba št. 33202/96, točka 98 in naslednje).

35 — Glej točki 179 in 180 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji; točki 139 in 140 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-385/07) in točke od 142 do 144 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08).

pravica priznana – ni zagotovljena možnost zahtevati najvišje plačilo.³⁶ Ker poleg tega pravica, na obstoj katere se sklicujeta UEFA in FIFA, ni opredeljena niti v nacionalnem pravu niti v pravu Unije, je njeno področje uporabe zaradi samega obstoja odvisno od določb, ki opredeljujejo njene meje, kot je člen 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena.

44. Zato menim, da presoja, ki jo je zakonodajalec Unije opravil v okviru Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, v skladu s katero je mogoče izključnost pravice organizatorja športnega dogodka omejiti, ne preprečuje mirnega uživanja premoženja oziroma ne pomeni nezakonitega nadzora nad uporabo tega premoženja v smislu Protokola št. 1.³⁷

45. Zato bo treba pritožbene razloge, uveljavljane v okviru teh pritožb, preučiti z vidika teh ugotovitev.

IV – Pritožba v zadevi C-201/11 P

A – Prvi pritožbeni razlog v zadevi C-201/11 P

46. UEFA v prvem delu prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita napačno uporabo prava, ker je uporabilo pogoje iz člena 3a(1) in (2) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena. UEFA se sklicuje zlasti na točko 94 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji in zatrjuje, da je Splošno sodišče nepravilno razsodilo, da ni ne cilj ne učinek zahteve po jasnem in preglednem postopku prisiliti nacionalni organ, da navede razloge, iz katerih ni sledil mnenjem ali stališčem, ki so mu bila predložena v postopku posvetovanja.

47. Najprej je treba navesti, da je navedena točka 94 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji del analize, ki jo je Splošno sodišče opravilo v predhodnih točkah navedene sodbe, v katerih je poskušalo opredeliti postopke v zvezi s sestavo nacionalnega seznama, ki potekajo na nacionalni ravni. Tako je v točkah 90 in 91 navedene sodbe pravilno opozorilo, da morajo ti postopki temeljiti na zadevnim osebam vnaprej znanih objektivnih merilih, tako da se prepreči arbitrarno izvajanje diskrecijske pravice držav članic.³⁸ Poleg tega je spomnilo, da zahteva po jasnosti in preglednosti pomeni, da se določijo pristojni organ in pogoji, pod katerimi lahko zainteresirane osebe podajo svoja stališča.

48. Ob upoštevanju razlage člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, je treba v zvezi z obsegom pristojnosti Komisije, ki sem ga predstavil v točkah od 14 do 25 teh sklepnih predlogov, pritrditi ugotovitvam Splošnega sodišča.

49. Poleg tega je treba ugotoviti, da je UEFA s tem, da ni navedla natančnih in podrobnih argumentov glede napak, ki naj bi jih Splošno sodišče storilo pri razlogovanju, in da je navedla zgolj eno samo točko zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji, v bistvu ponovila očitke, ki jih je že navedla na prvi stopnji pred Splošnim sodiščem zoper Sklep 2007/730, in sicer da je minister za kulturo, medije in šport Združenega kraljestva v postopku, ki ga je izpeljal, zavrnil vsebinsko podobna mnenja več posvetovalnih skupin. UEFA še navaja, da bi po njenem mnenju Splošno sodišče moralo razsoditi glede nacionalnega seznama Združenega kraljestva.

36 — Glej zgoraj navedeno sodbo Football Association Premier League in drugi (točka 108).

37 — Če v takem primeru pravica kot taka ostane v rokah športnih organizacij, ki lahko še vedno podelijo licence ali pa se tega vzdržijo, se vprašanje „odvzema“ lastnine ne pojavi.

38 — Sodba z dne 13. decembra 2007 v zadevi United Pan-Europe Communications Belgium in drugi (C-250/06, ZOdl., str. I-11135, točka 46).

50. V pritožbi pa je treba natančno navesti izpodbijane dele odločbe Splošnega sodišča, katere razveljavitev je predlagana, in pravne argumente, ki ta predlog posebej utemeljujejo. Te zahteve ne izpolnjuje pritožbeni razlog, v katerem so samo ponovljeni razlogi in trditve, ki so bili že predloženi Splošnemu sodišču, ne da bi bile v njem navedbe, s katerimi bi se natančneje opredelila pravna napaka v izpodbijani odločbi. Dejansko tak pritožbeni razlog pomeni predlog za ponovno preučitev tožbenega razloga, predstavljenega pred Splošnim sodiščem, za kar pa Sodišče ni pristojno.³⁹ Zato je treba prvi del prvega pritožbenega razloga razglasiti za nedopusten.

51. V drugem delu prvega pritožbenega razloga, ki vsebuje dva ločena očitka, UEFA navaja, da je Splošno sodišče nepravilno potrdilo opredelitev EURA kot dogodka velikega družbenega pomena.

52. Prvič, Splošno sodišče naj bi razsodilo, da že zaradi same omembe EURA v uvodni izjavi 18 Direktive 97/36 Komisiji ni bilo treba od držav članic zahtevati, da posebej obrazložijo odločitve o vpisu celotnega tekmovanja na nacionalni seznam. Po drugi strani naj bi Splošno sodišče s svojo analizo nadomestilo analizo Komisije v dveh točkah v zvezi z opredelitvijo celotnega EURA kot dogodka velikega pomena, in sicer, prvič, v zvezi z opredelitvijo EURA kot enotnega dogodka in, drugič, v zvezi z uporabo dejavnikov, ki jih Komisija ni upoštevala.

53. Najprej je treba glede očitka o razlagi uvodne izjave 18 Direktive 97/36 ugotoviti, da trditve, ki jih je navedla UEFA, temeljijo na napačnem razumevanju zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji.

54. Ugotavljam, da se Splošno sodišče večkrat sklicuje na uvodno izjavo 18 Direktive 97/36, pri tem pa opozarja na razlago te uvodne izjave, ki jo je podalo v točkah od 44 do 53 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji. Kot je pravilno razsodilo Splošno sodišče, omemba EURA kot primera dogodka velikega družbenega pomena ne pomeni, da je ta vključitev na nacionalni seznam samodejno skladna s pravom Unije. Omemba EURA v uvodni izjavi 18 navedene direktive *a fortiori* ne pomeni, da je EURO kot celoto mogoče v *vseh primerih* vpisati na nacionalni seznam, ne glede na zanimanje za to tekmovanje v zadevni državi članici. Po mnenju Splošnega sodišča pa uvodna izjava 18 navedene direktive implicira, da kadar država članica EURO vključi na nacionalni seznam, ji v obvestilo Komisiji ni treba vključiti posebne obrazložitve, zakaj naj bi šlo „za dogodek velikega družbenega pomena“.

55. Splošno sodišče je tako pravilno ločilo med, na eni strani, tem, da je treba za vpis EURA na nacionalni seznam spoštovanje pogojev Direktive 97/36, kot so ti, ki so med drugim navedeni v njeni uvodni izjavi 21, preveriti v *vsakem posameznem primeru*, in na drugi strani, tem, da je sam zakonodajalec pravno opredelil EURO kot dogodek velikega družbenega pomena. Splošno sodišče je v točki 120 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji, ki ji UEFA oporeka v okviru te pritožbe, pravilno ugotovilo, da Komisija ne more šteti, da vključitev tekem EURA na nacionalni seznam ni v skladu s pravom Unije, ker država članica ni posebej obrazložila narave tega dogodka kot dogodka velikega družbenega pomena. Zato je treba prvi očitek drugega dela prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

56. Drugič, v zvezi z zatrjevano nadomestitvijo obrazložitve UEFA graja, da je Splošno sodišče v točki 103 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji potrdilo, da je EURO en sam dogodek, ker naj bi se v zvezi s tem oprlo na povsem nove elemente dejanskega stanja, ki niso bili navedeni v Sklepu 2007/730 in ki jih je navedlo v točkah od 126 do 135 omenjene sodbe.

39 — Sodba z dne 9. junija 2011 v zadevi Evropaiki Dynamiki proti ECB (C-401/09 P, ZOdl., str. I-4911, točki 55 in 61).

57. Splošno sodišče je namreč v odgovoru na prvi tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji, v točki 103 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji razsodilo, da je EURO tekmovanje, ki ga je prej mogoče upravičeno šteti za en sam dogodek kot pa za vrsto posameznih dogodkov, razdeljenih na tekme, za katere je zanimanje različno. Dalje, Splošno sodišče se je v točkah od 126 do 135 omenjene sodbe v odgovor na tretji tožbeni razlog, naveden na prvi stopnji, oprlo na rezultate anket, ki jih je naročila UEFA, da bi zavrnilo trditev, da naj bi Komisija napačno uporabila pravo, ker ni podvomila o enotni naravi EURA.

58. V zvezi s tem opozarjam, da iz člena 256 PDEU in člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča izhaja, da je samo Splošno sodišče pristojno, prvič, za ugotavljanje dejanskega stanja, razen če bi vsebinska nepravilnost njegovih ugotovitev izhajala iz listin v spisu, ki so mu bile predložene, in drugič, za presojo tega dejanskega stanja. Potem ko Splošno sodišče ugotovi ali presodi dejansko stanje, je Sodišče pristojno, da na podlagi člena 256 PDEU opravi nadzor nad pravno opredelitvijo tega dejanskega stanja in pravnimi posledicami, ki jih je iz njega izpeljalo Splošno sodišče.⁴⁰

59. Sodišče je tudi pojasnilo, da presoja dejanskega stanja – razen izkrivljanja dokazov, predloženih Splošnemu sodišču – ne pomeni pravnega vprašanja, ki bi bilo kot tako predmet nadzora Sodišča.⁴¹

60. V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da UEFA s svojimi argumenti, ki se na eni strani nanašajo na to, da EURO ni en sam dogodek, in na drugi strani na analizo zanimanja za nekatere tekme v Združenem kraljestvu, Sodišču predlaga, naj preveri presojo dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče.

61. V zvezi s tem ugotavljam, da – kot je Splošno sodišče pravilno presodilo v točki 103 sodbe – v Direktivi 89/552, kakor je bila spremenjena, ni sprejeto stališče glede vprašanja, ali je EURO en sam dogodek. Preizkus narave športnega dogodka, ki poteka v obliki različnih vrst prireditev, pa je dejansko vprašanje. Ker UEFA ni dokazala, da je prišlo do izkrivljanja elementov dejanskega stanja, ki jih je preučilo Splošno sodišče, je treba drugi del prvega pritožbenega razloga šteti za očitno nedopusten.

62. V teh okoliščinah prvemu pritožbenemu razlogu, ki ga je navedla UEFA v utemeljitev svoje pritožbe, ni mogoče ugoditi in ga je zato treba v celoti zavrnilo.

B – Drugi pritožbeni razlog v zadevi C-201/11 P

63. UEFA v drugem pritožbenem razlogu, ki je sestavljen iz dveh delov, Splošnemu sodišču očita, da je pri uporabi določb, ki se nanašajo na konkurenco, napačno uporabilo pravo.

64. UEFA v prvem delu navaja, da naj bi Splošno sodišče kršilo člen 106(1) PDEU. Najprej, Splošno sodišče naj bi napačno uporabilo pravo, ker se ni izreklo o predhodnem vprašanju, ali je treba to določbo uporabiti v obravnavani zadevi. Dalje, Splošno sodišče naj bi nepravilno sklepalo, da ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo, ne pomenijo dodelitve posebnih pravic izdajateljem televizijskih programov, ki upravljajo s prosto dostopnimi televizijskimi programi. Splošno sodišče naj bi pripisalo preveliko pomembnost dejstvu, da zakonodaja Združenega kraljestva teoretično prepoveduje izključne pravice za prenos vsem izdajateljem televizijskih programov, ne glede na to, ali upravljajo s prosto dostopnimi programi ali s plačljivimi programi. Nazadnje, analiza Splošnega sodišča naj bi razkrivala napačno razlago pojma „posebne pravice“ iz člena 106(1) PDEU, ki naj bi ga tvorila dva elementa, in sicer da mora biti pravica podeljena z aktom države članice in da mora biti podjetje, ki mu je bila podeljena ta pravica, v ugodnejšem položaju glede na svoje konkurente.

40 — Glej sodbo z dne 19. julija 2012 v združenih zadevah Alliance One International in Standard Commercial Tobacco proti Komisiji (C-628/10 P in C-14/11 P, točka 84 in navedena sodna praksa)

41 — Zgoraj navedena sodba Alliance One International in Standard Commercial Tobacco proti Komisiji (točka 85 in navedena sodna praksa).

65. V zvezi s tem je treba, prvič, ugotoviti, da je Splošno sodišče vprašanje člena 106 PDEU analiziralo v okviru preizkusa četrtega tožbenega razloga, navedenega na prvi stopnji, v odgovoru na očitek, ki se je nanašal na posebne pravice, ki naj bi bile podeljene BBC in ITV. Splošno sodišče si je po tem, ko je v točkah od 166 do 168 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji pravilno opozorilo na sodno prakso, ki se uporablja na področju posebnih in izključnih pravic⁴², prizadevalo dokazati, da zadevna zakonodaja Združenega kraljestva nima značilnosti, zaradi katerih bi bilo treba uporabiti člen 106 PDEU. Splošno sodišče je v točki 170 iste sodbe natančneje presodilo, da „zakonodaja Združenega kraljestva prepoveduje izključnost za vse izdajatelje televizijskih programov ne zgolj v fazi prenosa, temveč tudi v fazi sklenitve pogodb o razširjanju televizijskih programov, tako da noben izdajatelj televizijskih programov, ki spada pod sodno pristojnost te države članice, ne more veljavno skleniti pogodbe o izključnem prenosu dogodka, ki je vpisan na seznam“. Splošno sodišče je nato v točki 171 navedene sodbe sklenilo, da „to, da nazadnje zgolj nekateri izdajatelji televizijskih programov [...], kot sta BBC in ITV [...], prenašajo EURO v Združenem kraljestvu, ker njihove konkurente zanima samo izključni prenos [...], ne pomeni dodelitve posebnih ali izključnih pravic“.

66. Zato je treba navedbe UEFE v zvezi z očitkom, da ni bila opravljena analiza o uporabi člena 106 PDEU, zavrniti kot neučinkovite.

67. Drugič, treba je opozoriti, da je presoja Sodišča, kadar odloča o pritožbi, vloženi zoper odločbo, ki jo je izdalo Splošno sodišče, omejena na pravna vprašanja. Na seznamu pritožbenih razlogov, ki jih je v tem okviru mogoče navesti, je v členu 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča podrobneje določeno, da je mogoče pritožbo vložiti zaradi kršitve prava Unije s strani Splošnega sodišča.⁴³

68. V obravnavani zadevi pravilo, na kršitev katerega se sklicuje UEFA, gotovo spada na področje prava Unije. Vendar zatrjevana kršitev temelji na domnevni napaki Splošnega sodišča v zvezi z razlago pravila nacionalnega prava.

69. Glede preizkusa ugotovitev Splošnega sodišča v zvezi z nacionalno zakonodajo v okviru pritožbe je Sodišče že presodilo, da je pristojno preizkusiti, najprej, morebitno izkrivljanje besedila zadevnih nacionalnih določb, nato, to, ali je Splošno sodišče prišlo do ugotovitev, ki so očitno v nasprotju z njihovo vsebino, in nazadnje, to, ali Splošno sodišče, da bi ugotovilo vsebino zadevne nacionalne zakonodaje, pri preizkusu vseh elementov kateremu izmed njih ni pripisalo pomena, ki mu v razmerju do drugih elementov ne pripada, če je to iz spisa očitno razvidno.⁴⁴ Ker v obravnavani zadevi ni mogoče sprejeti nobene od teh trditev, je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

70. Tretjič, glede napačne razlage pojma „posebne pravice“ v smislu člena 106 PDEU zadostuje ugotoviti, da trditve glede domnevne dodelitve privilegijev BBC in ITV niso bile navedene pred Splošnim sodiščem in da je njihov namen sprememba predmeta spora, o katerem je to sodišče razsojalo. Ker je tako predlog UEFE nov tožbeni razlog, ga je treba šteti za nedopustnega v okviru pritožbe.⁴⁵

71. Poleg tega ugotavljam, da bi morala UEFA, da bi preverila zakonitost nacionalne zakonodaje glede na pravo Unije, vložiti tožbo pri nacionalnem sodišču, to pa bi lahko Sodišču predložilo vprašanje v predhodno odločanje.

42 — Glej sodno prakso, navedeno v točkah od 166 do 168 omenjene sodbe.

43 — Sodba z dne 5. julija 2011 v zadevi Edwin proti UUNT (C-263/09 P, ZOdl., str. I-5853).

44 — Glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Edwin proti UUNT.

45 — Glej sodbo z dne 19. julija 2012 v zadevi Kaimer in drugi proti Komisiji (C-264/11 P, točka 65 in navedena sodna praksa).

72. UEFA v drugem delu drugega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je kršilo še druge določbe Pogodbe DEU. Njene trditve temeljijo na premisi, da bi bilo treba v obravnavani zadevi uporabiti člen 106(1) PDEU. Splošno sodišče naj bi še drugič napačno uporabilo pravo, ker naj ne bi preučilo vprašanja, ali ukrepi Združenega kraljestva učinkujejo tako, da postavljajo BBC in ITV v položaj, ki ga sami ne bi mogli doseči, ne da bi kršili konkurenčno pravo, oziroma v položaj, ki jima je omogočal, da lažje kršita konkurenčno pravo.

73. Glede na odgovor na prvi del tega pritožbenega razloga, s katerim predlagam ugotovitev, da Splošno sodišče ni kršilo člena 106 PDEU, preizkus drugega dela tega pritožbenega razloga ni potreben.

74. V teh okoliščinah Sodišču predlagam, naj v celoti zavrne drugi pritožbeni razlog kot delno neučinkovit, delno nedopusten in delno neutemeljen.

C – Tretji pritožbeni razlog v zadevi C-201/11 P

75. UEFA v tretjem pritožbenem razlogu Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo pri uporabi določb Pogodbe, ki se nanašajo na svobodo opravljanja storitev in načelo sorazmernosti. UEFA meni, prvič, da naj bi Splošno sodišče izkrivilo njen tožbeni razlog, ki naj nikakor ne bi bil omejen na trditve, da nekatere tekme EURA, obravnavane posamično, niso bile dogodki velikega pomena.

76. Druga napaka v analizi Splošnega sodišča naj bi bila v tem, da je to sodišče predpostavilo, da zgolj zato, ker je EURO mogoče šteti za en sam dogodek in ker je kot celota dogodek velikega družbenega pomena, čemur UEFA nasprotuje, cilja zagotovitve širokega dostopa javnosti do prenosa tega dogodka ni mogoče primerno doseči z manj obremenjujočo omejitvijo, kot je seznam, ki vsebuje le nekatere izbrane tekme EURA.

77. Vsekakor pa bi Komisija – tudi če bi EURO lahko šteli za en sam dogodek velikega družbenega pomena v Združenem kraljestvu – morala opraviti poglobljen preizkus, ali so ukrepi, o katerih je bila obveščena, skladni z določbami Pogodbe, ki se nanašajo na prosti pretok storitev in konkurenco.

78. Iz razlogov, ki so bili predstavljeni v točkah od 14 do 25 teh sklepnih predlogov in ki se nanašajo na razlago člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, Sodišču najprej predlagam, naj ugotovi, da je Splošno sodišče upravičeno razsodilo, da je Komisija pravilno izpolnila svojo obveznost nadzora glede Sklepa 2007/730. Poleg tega je Splošno sodišče s suvereno presojo dejanskih in pravnih okoliščin – ne da bi storilo napake iz neutemeljenih očitkov iz pritožbenih razlogov, navajanih zoper njegovo sodbo – pravilno uporabilo sodno prakso v zvezi z upravičenostjo omejitev svobode opravljanja storitev in načelom sorazmernosti.

79. Poleg tega je treba glede prvega očitka UEFE ugotoviti, da UEFA z očitkom o izkrivljanju tožbenega razloga povzema svoje navedbe iz postopka na prvi stopnji in podaja stališče glede odločitve, ki bi jo po njenem mnenju Splošno sodišče moralo sprejeti v zvezi z zatrjevano diskriminatornostjo in nesorazmernostjo ukrepov Združenega kraljestva. Kritika UEFE se sicer nanaša na točko 150 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji, v kateri so argumenti UEFE povzeti zelo na splošno. Vendar ker ni natančno izkazano, s katero ugotovitvijo naj bi Splošno sodišče izkrivilo tožbeni razlog, je ta trditev preveč splošna in premalo natančna, da bi bilo mogoče v zvezi z njo opraviti pravno presojo.⁴⁶ Zato je treba te argumente, ker niso dovolj natančni, zavreči kot nedopustne.

⁴⁶ — Glej v tem smislu sodbo z dne 8. julija 1999 v zadevi Hercules Chemicals proti Komisiji (C-51/92 P, Recueil, str. I-4235, točka 113).

80. Glede drugega očitka iz istega pritožbenega razloga, ki ga je navedla UEFA, ugotavljam, da trditve UEFE temeljijo na napačni razlagi zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji. V točki 152 omenjene sodbe, ki vsebuje ugotovitev, na podlagi katere je bil zavrnen peti tožbeni razlog, uveljavljan na prvi stopnji, je Splošno sodišče potrdilo, da je EURO mogoče upravičeno šteti za en sam dogodek velikega družbenega pomena za Združeno kraljestvo. Vendar pa ob branju sodbe nič ne potrjuje domneve, ki jo zatrjuje UEFA, da naj bi Splošno sodišče sprejelo napačno razsodbo glede načina uresničitve cilja Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, ki je zagotovitev širokega dostopa javnosti do prenosa takih dogodkov. Poleg tega je treba glede obsega preizkusa, ki ga mora Komisija opraviti na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, iz razlogov, navedenih v točkah od 14 do 25 teh sklepnih predlogov, očitke UEFE v zvezi s tem zavrniti kot neutemeljene.

81. UEFA v tretjem očitku tega pritožbenega razloga navaja, da bi Komisija morala opraviti poglobljen preizkus skladnosti ukrepov, o katerih je bila obveščena, z določbami Pogodbe, ki se nanašajo na prosti pretok storitev in konkurenco. Glede na zgoraj navedeno razlago člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, Sodišču predlagam, naj navedbe UEFA zavrne kot neutemeljene.

82. Zato je treba tretji pritožbeni razlog v celoti zavrniti kot delno nedopusten in delno neutemeljen.

D – Četrty pritožbeni razlog v zadevi C-201/11 P

83. UEFA v četrtem pritožbenem razlogu navaja, da naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je presodilo, da samo dejstvo, da bi EURO lahko šteli za en sam dogodek velikega pomena, zadostuje za ugotovitev, da mora biti kršitev lastninskih pravic UEFE v zvezi z vsako posamezno tekmo EURA zato sorazmerna. Tako sklepanje pa je po mnenju UEFE napačno. Združeno kraljestvo bi moralo, da bi bilo njegovo ravnanje sorazmerno, svoj nacionalni seznam omejiti na najpomembnejše tekme EURA. Po drugi strani naj bi Splošno sodišče storilo temeljno napako pri uporabi prava, ker ni ocenilo obsega omejitve lastninskih pravic UEFE, kar naj bi mu onemogočilo ustrezno preučiti vprašanje, ali je bila škoda, ki jo je povzročil zadevni ukrep, sorazmerna z zasledovanimi cilji. Obseg teh omejitev pa naj bi bil velik, saj naj bi bil dejanski učinek ukrepov Združenega kraljestva to, da naj bi UEFA pridobila vsaj minimalno protivrednost za svoje pravice do prenašanja v Združenem kraljestvu samo tako, da jih proda na dražbi, katere bi se udeležil le en potencialni kupec, to sta BBC in ITV s skupno ponudbo, kar naj bi močno zmanjšalo ceno za te pravice.

84. Glede na ugotovitve iz točk od 28 do 32 teh sklepnih predlogov v zvezi z učinki načela sorazmernosti in glede na ugotovitve iz točk od 33 do 44 teh sklepnih predlogov v zvezi z lastninsko pravico predlagam, naj se četrty pritožbeni razlog UEFE zavrne kot neutemeljen.

E – Peti pritožbeni razlog v zadevi C-201/11 P

85. Peti pritožbeni razlog UEFE se nanaša na neobstoj obrazložitve. UEFA namreč navaja, da je bila obrazložitev Sklepa 2007/730, ki jo je Splošno sodišče ocenilo za zadostno, zelo omejena v primerjavi z obrazložitvami, ki jih Komisija zahteva za podobne sklepe. Tako naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker Komisije ni pozvalo, naj spoštuje zahtevano raven obrazložitve glede na vsakega od štirih vsebinskih tožbenih razlogov, navedenih v pritožbi. UEFA v zvezi s tem podrobno navaja napake v zvezi z veljavnostjo obrazložitve, ki jo je podala Komisija.

86. Po mnenju UEFE je treba navedeni sklep razglasiti za ničen najprej zato, ker ni zadostno obrazložen glede opredelitve EURA kot dogodka velikega družbenega pomena. Dalje, Splošno sodišče naj v zvezi z obrazložitvijo Sklepa 2007/730 glede konkurence ne bi smelo v točki 71 svoje sodbe presoditi, da to, da je v Sklepu 2007/730 – brez navedbe razlogov – navedeno, da ukrepi Združenega kraljestva „omogočajo dejansko in potencialno konkurenco pri pridobivanju pravic do prenosa zadevnih dogodkov“, pomeni zadostno obrazložitev.

87. Poleg tega UEFA v zvezi z obrazložitvijo glede svobode opravljanja storitev izpostavlja točko 70 zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji in navaja, da naj bi Splošno sodišče nalogo presoje sorazmernosti naložilo UEFA, Komisijo pa je te naloge oprostilo. Splošno sodišče se pri odločitvi, ali je bila obrazložitev Komisije zadostna, tudi ne bi smelo opreti na domnevno privilegiran položaj UEFA kot imetnice pravic.

88. Najprej je treba ugotoviti, da se očitki, ki jih je UEFA navedla v tem pritožbenem razlogu, nanašajo v glavnem na morebitno neobrazložitev Sklepa 2007/730, mešajo pa se z nekaterimi očitki glede zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji. Tako trditve, ki jih je UEFA navedla v tem delu petega pritožbenega razloga v zvezi s pomanjkljivostmi Sklepa 2007/730, pomenijo predlog za ponovno preučitev tožbenega razloga, navedenega pred Splošnim sodiščem, za kar pa Sodišče ni pristojno. Te trditve je treba torej šteti za očitno nedopustne.⁴⁷

89. Poleg tega trditve, ki jih je UEFA navedla zoper zgoraj navedeno sodbo UEFA proti Komisiji, očitno niso take, da bi bilo z njimi mogoče izpodbiti analizo Splošnega sodišča, ki je v skladu s sodno prakso Sodišča glede obveznosti obrazložitve.

90. V skladu s to sodno prakso mora biti namreč obrazložitev, ki jo zahteva člen 296, drugi odstavek, PDEU, prilagojena naravi zadevnega pravnega akta in mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, in sicer tako, da se lahko zadevne osebe seznani z razlogi za sprejeti ukrep in da pristojno sodišče lahko opravi nadzor.⁴⁸

91. Ob upoštevanju argumentov, predstavljenih v točkah od 14 do 27 teh sklepnih predlogov glede omejenosti nadzora, ki ga Komisija izvaja nad sklepi držav članic o sestavi nacionalnih seznamov, pa Splošno sodišče v zvezi s tem ne more nadomestiti Komisije. Zato mora tudi stopnja njegovega nadzora ostati omejena.

92. Torej, kar zadeva obrazložitev zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji v zvezi s konkurenco, je Splošno sodišče v točkah od 71 do 73 te sodbe jasno predstavilo razloge, iz katerih je bila obrazložitev Sklepa 2007/730, ki poleg tega – in v nasprotju s tem, kar navaja UEFA – vsebuje navedbo v zvezi s skladnostjo z vidika konkurenčnega prava, zadostna in je po eni strani UEFA omogočila razumeti razlogovanje Komisije in po drugi strani Splošnemu sodišču to, da v zvezi s tem opravi nadzor.⁴⁹

93. Glede obrazložitve zgoraj navedene sodbe UEFA proti Komisiji v zvezi z svobodo opravljanja storitev je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče v točki 70 navedene sodbe dejansko presodilo, da bi UEFA v zvezi z obrazložitvijo Sklepa 2007/730 lahko „dokazala, da je vpis vseh tekem tega tekmovanja na seznam [...] nesorazmeren [...]“. V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da je treba ta del razumeti v povezavi s točko 62 iste sodbe, v kateri je Splošno sodišče pravilno navedlo sodno prakso Sodišča glede obsega obveznosti obrazložitve, torej sodno prakso, katere namen je omogočiti zainteresiranim strankam, da se seznani z razlogi za sprejeti ukrep. Zato je trditev, da naj bi Splošno sodišče UEFA naložilo obveznost preizkusa sorazmernosti, napačna in jo je treba zavrniti.

94. Nazadnje, v zvezi z nezadostnostjo obrazložitve glede kršitve lastninske pravice ugotavljam, da Splošno sodišče v odgovor na šesti tožbeni razlog iz postopka na prvi stopnji ni le dopustilo – po mojem mnenju preveč zlahka – da je ta pravica UEFA s Sklepom 2007/730 okrnjena, temveč je tudi preučilo skladnost take omejitve glede na načela prava Unije. Glede na odgovor, ki ga predlagam v zvezi s četrtem pritožbenim razlogom UEFA, preizkus tega očitka ni potreben.

47 — Sodba z dne 12. septembra 2006 v zadevi Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji (C-131/03 P, ZOdl., str. I-7795, točka 50 in navedena sodna praksa).

48 — Sodba z dne 20. januarja 2011 v zadevi General Química in drugi proti Komisiji (C-90/09 P, ZOdl., str. I-1, točka 59 in navedena sodna praksa).

49 — Ugotavljam tudi, da sklicevanje UEFA na točko 71 te sodbe ni pravilno, ker Splošno sodišče v tej točki navaja le točko 20 obrazložitve Sklepa 2007/730, ne da bi utemeljilo skladnost zadevnih ukrepov s konkurenčnim pravom.

95. Glede na navedeno petega pritožbenega razloga ni mogoče sprejeti.

V – Pritožbi v zadevah C-204/11 P in C-205/11 P

96. FIFA v utemeljitev svoje pritožbe v zadevi C-204/11 P navaja tri pritožbene razloge. V utemeljitev svoje pritožbe v zadevi C-205/11 P pa FIFA navaja štiri pritožbene razloge. Ugotavljam, da se trditve, ki jih je FIFA navedla v obeh pritožbah, prepletajo in da so navedeni očitki v pretežnem delu zelo podobni. Zato nameravam kljub težavam, ki nastanejo ob skupnem preučevanju očitkov zoper dve ločeni sodbi Splošnega sodišča, trditve, navedene v zadevah C-204/11 P in C-205/11 P, preučiti hkrati.

A – Prvi pritožbeni razlog v zadevi C-204/11 P in prvi pritožbeni razlog v zadevi C-205/11 P

97. FIFA v zvezi z zgoraj navedeno sodbo FIFA proti Komisiji (T-385/07), ki se nanaša na Sklep 2007/479 o ukrepih, ki jih je sprejela Kraljevina Belgija, in v zvezi z zgoraj navedeno sodbo FIFA proti Komisiji (T-68/08), ki se nanaša na Sklep 2007/730 o ukrepih, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo, navaja, da je obrazložitev v teh sodbah protislovna, vsebinsko neskladna in nezadostna glede vprašanja, ali je treba svetovno prvenstvo šteti za en sam dogodek velikega družbenega pomena. Več ugotovitev Splošnega sodišča glede – po njegovem mnenju – prave narave svetovnega prvenstva naj bi temeljilo na vsebinsko neskladnem razlogovanju. Poleg tega naj bi Splošno sodišče s tem, da je po eni strani potrdilo, da je svetovno prvenstvo en sam dogodek, po drugi strani pa navedlo, da je na podlagi nekaterih značilnosti mogoče sklepati, da to ni, zavzelo vsebinsko neskladna in medsebojno nezdružljiva stališča.

98. Poleg tega naj bi Splošno sodišče po mnenju FIFE s tem, da je presodilo, da država članica, ki pošlje obvestilo, ni dolžna navesti posebnih razlogov za vključitev celotnega svetovnega prvenstva na svoj nacionalni seznam, onemogočilo Komisiji, da bi natančno preverila in temeljito preizkusila skladnost ukrepov, o katerih je bila obveščena, s pravom Unije, kot se to zahteva v skladu s sodbo Splošnega sodišča v zadevi Infront WM proti Komisiji⁵⁰.

99. Poleg tega naj bi obrazložitev Splošnega sodišča v zgoraj navedenih sodbah FIFA proti Komisiji (T-385/07 in T-68/08) pomenila nezakonito obrnitev dokaznega bremena. Nazadnje, Splošno sodišče naj bi z navedbo razlogov, ki niso navedeni v sklepih 2007/479 in 2007/730, preseglo meje sodnega nadzora.

100. Najprej je treba navesti, da je FIFA v svojih pritožbenih razlogih vprašanje o obsegu nadzora, ki ga Komisija opravi v zvezi z nacionalnimi seznammi na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, in o obsegu sodnega nadzora v zvezi s tem pomešala z vprašanjem glede opredelitve svetovnega prvenstva kot enega samega dogodka, ki je velikega družbenega pomena v državi članici.

101. Glede prvega vidika menim, da je treba iz razlogov, ki se nanašajo na obseg pooblastila Komisije na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, in ki so bili navedeni v točkah od 14 do 25 teh sklepnih predlogov, ugotoviti, da so očitki FIFE neutemeljeni.

102. Glede drugega vidika je treba ugotoviti, da FIFA s trditvami, da svetovno prvenstvo ni en sam dogodek, in na podlagi zanimanja za tekme tega tekmovanja Sodišču predlaga, naj preveri presojo dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče. Presoja dejanskega stanja, razen pri izkrivljanju dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, pa ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča.⁵¹ Te trditve je torej treba opredeliti kot nedopustne.

50 — Sodba Splošnega sodišča z dne 15. decembra 2005 (T-33/01, ZOdl., str. II-5897).

51 — Zgoraj navedena sodba Alliance One International in Standard Commercial Tobacco proti Komisiji (točka 85 in navedena sodna praksa).

103. Vsekakor je treba presoditi, da je očitek glede domnevne protislovnosti obrazložitve, ki je prikazana s citati delov zgoraj navedenih sodb FIFA proti Komisiji (T-385/07 in T-68/08), ki so izločeni iz sobesedila, neučinkovit, saj so v teh sodbah navedeni pravno zadostno razlogi, na podlagi katerih je Splošno sodišče menilo, da je Komisija pravilno izpolnila svojo obveznost nadzora iz člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena.

104. Glede na navedeno je treba prvi pritožbeni razlog v zadevi C-204/11 P in prvi pritožbeni razlog v zadevi C-205/11 P zavrniti kot delno neutemeljena in delno nedopustna.

B – Drugi pritožbeni razlog v zadevi C-204/11 P in tretji pritožbeni razlog v zadevi C-205/11 P

105. FIFA v drugem pritožbenem razlogu v zadevi C-204/11 P in tretjem pritožbenem razlogu v zadevi C-205/11 P Splošnemu sodišču očita, da je nepravilno presodilo, da mu je Komisija predložila zadostne dokaze in navedla ustrezne razloge v utemeljitev svojih trditev, da je bilo svetovno prvenstvo kot celota pravilno obravnavano kot dogodek velikega družbenega pomena. V zvezi s tem naj Splošno sodišče ne bi preizkusilo, prvič, trditve FIFE glede vrste in datuma podatkov, ki bi jih Komisija morala upoštevati pri sprejetju sklepov 2007/479 in 2007/730. Drugič, Splošno sodišče naj bi se oprlo na razloge, ki niso navedeni v teh sklepih. Tretjič, FIFA navaja, da naj bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je kot nepomembno zavrnilo upoštevanje prakse drugih držav članic, ki „manj zanimivih“ tekem svetovnega prvenstva niso uvrstile na svoje nacionalne sezname.

106. Četrtrič, Splošno sodišče naj bi napačno razlagalo merila, na podlagi katerih je bilo ugotovljeno, da je svetovno prvenstvo dogodek velikega družbenega pomena.

107. Najprej, FIFA meni, da naj bi Splošno sodišče nepravilno potrdilo ugotovitev Komisije, da celotno svetovno prvenstvo ustreza merilu „posebnega vsesplošnega odziva“ v Belgiji in v Združenem kraljestvu, in nepravilno presodilo, da je Komisija zadostno in pravilno obrazložila to ugotovitev. Poleg tega naj bi Splošno sodišče v zvezi s točko 16 obrazložitve Sklepa 2007/479 in v zvezi s točko 18 obrazložitve Sklepa 2007/730 podalo obrazložitev, ki je Komisija ni navedla, da bi utemeljilo svoje stališče, da je bilo celotno svetovno prvenstvo od nekdanj prenašano na brezplačnih televizijskih programih. Nazadnje, Splošno sodišče naj bi storilo napako, ker je potrdilo ugotovitev Komisije, da je bila zahteva po merilu o velikem številu televizijskih gledalcev, ki jih zanima ogled „manj zanimivih“ tekem svetovnega prvenstva, izpolnjena, in ker je presodilo, da je Komisija zadostno obrazložila svojo ugotovitev.

108. Prvič, v zvezi z očitkom o domnevnem neobstoju obrazložitve je treba navesti, da je FIFA to, da ni bilo navedb glede vrste podatkov, na podlagi katerih je bil sprejet Sklep 2007/479, navedla v šestem tožbenem razlogu v postopku na prvi stopnji v zgoraj navedeni zadevi FIFA proti Komisiji (T-385/07) v zvezi s pomanjkanjem obrazložitve navedenega sklepa. V zgoraj navedeni sodbi FIFA proti Komisiji (T-385/07) Splošno sodišče sicer ni posebej odgovorilo glede podatkov, ki bi jih Komisija morala upoštevati. Vendar pa tega tudi ni bilo dolžno storiti, ker je svojo obrazložitev pravno zadostno izrazilo in se oprlo na razlogovanje iz točk od 68 do 74 navedene sodbe, da bi izčrpno odgovorilo na tožbeni razlog, ki mu je bil predložen v obravnavo. Ta prvi očitek je torej neutemeljen.

109. V zvezi z zgoraj navedeno sodbo FIFA proti Komisiji (T-68/08) pa je FIFA v okviru prvega tožbenega razloga, uveljavljanega v postopku na prvi stopnji, navedla, da bi morala Komisija ob sprejetju Sklepa 2007/730 upoštevati vse okoliščine, kot so zlasti gledanost svetovnega prvenstva v letih od 1998 do 2002 in od 2006 naprej ter vsebina korespondence med Komisijo in organi Združenega kraljestva med avgustom 2006 in februarjem 2007. V zvezi s tem ugotavljam, da je Splošno sodišče po tem, ko je v točkah od 67 do 72 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08) ob upoštevanju pravilne razlage člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, obravnavalo vprašanje obrazložitve Sklepa 2007/730, na te trditve odgovorilo v točkah 74 in 75

navedene sodbe. V skladu z navedenim je pravilno določilo pravne posledice ugotovitve, da je obrazložitev Sklepa 2007/730 zadostna, in presodilo, da Komisiji ni mogoče očitati, da v obrazložitev ni vključila več elementov, vključno s tistimi, ki v času sestave nacionalnega seznama še niso obstajali. Ta očitek je torej treba obravnavati kot neutemeljen.

110. Glede drugega očitka je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče po tem, ko je v točki 71 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-385/07) podalo pravilno razlago uvodne izjave 18 Direktive 97/36, v skladu s sodno prakso glede obveznosti obrazložitve pravno zadostno predstavilo argumente, v skladu s katerimi naj bi bilo FIFA omogočeno seznaniti se z obrazložitvijo, na kateri temelji odločitev Komisije, da potrdi vpis vseh tekem svetovnega prvenstva na nacionalni seznam Kraljevine Belgije. Splošno sodišče je s tem pravilno izpolnilo obveznost sodnega nadzora in obrazložitve. Prav tako je Splošno sodišče v zvezi z razlago uvodne izjave 18 Direktive 97/36 izpolnilo obveznost nadzora in obrazložitve v točkah od 69 do 72 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08). Ta očitek je zato treba šteti za neutemeljen.

111. V zvezi s tretjim očitkom je treba po eni strani ugotoviti, da se FIFA glede na to, da na prvi stopnji v zgoraj navedeni zadevi FIFA proti Komisiji (T-385/07) problematike primerljivosti praks držav članic za preučitev zakonitosti sklepov, sprejetih na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, ni izpostavila podrobno in v obliki natančnega očitka, ne more učinkovito sklicevati na napako, ki naj bi jo v zvezi s tem storilo Splošno sodišče. Po drugi strani ugotavljam, da je Splošno sodišče v točki 133 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08) v celoti odgovorilo na trditev FIFE, da Komisija ni upoštevala tega, da so druge države članice na nacionalne sezname vpisale v glavnem „bolj zanimive“ tekme svetovnega prvenstva. Vsekakor je treba glede na to, da imajo države članice pri sestavi nacionalnih seznamov široko diskrecijsko pravico, zavrniti navedbe o primerljivosti praks držav članic. Ta očitek je torej neutemeljen.

112. V zvezi s četrtem očitkom, ki se nanaša na razlago, ki jo je Splošno sodišče podalo glede merila posebnega vsesplošnega odziva, vprašanja televizijskega prenosa in analize merila o velikem številu gledalcev, ki jih zanimajo „manj zanimive“ tekme, je treba ugotoviti, da FIFA v svojem pritožbenem razlogu graja tiste dele obrazložitve izpodbijanih sodb, ki jih je Splošno sodišče po mojem mnenju navedlo kot dodatno pojasnitev. Splošno sodišče se je namreč zato, da bi zavrnilo tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 3a(1) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, oprlo na razlogovanje, ki je bilo navedeno predvsem v točkah od 94 do 100 in od 117 do 119 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-385/07), in na razlogovanje, ki je bilo navedeno v točkah od 112 do 118 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08). Zato je treba te očitke FIFE zavrniti kot neučinkovite ali jih vsekakor zavreči kot nedopustne, ker se nanašajo na elemente dejanskega stanja, v zvezi s katerimi je presojo opravilo Splošno sodišče, izkrivljanja tega dejanskega stanja pa FIFA ni dokazala.

113. Glede na zgoraj navedeno je treba zavrniti drugi pritožbeni razlog v zadevi C-204/11 P in tretji pritožbeni razlog v zadevi C-205/11 P kot delno neutemeljena, delno nedopustna in delno neučinkovita.

C – Prvi in drugi del tretjega pritožbenega razloga v zadevi C-204/11 P ter prvi in tretji del četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-205/11 P

114. FIFA v prvem delu tretjega pritožbenega razloga v zadevi C-204/11 P in v prvem delu četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-205/11 P Splošnemu sodišču najprej očita, da je storilo napako pri preizkusu sorazmernosti omejitev svobode opravljanja storitev in pravice do ustanavljanja, ki naj bi bila posledica zadevnih nacionalnih ukrepov. Meni namreč, da bi morala Komisija, ne pa Splošno sodišče, preizkusiti take omejitve.

115. Dalje, Splošno sodišče naj bi napačno presodilo, da cilj zagotovitve širokega dostopa javnosti do televizijskega prenosa dogodkov velikega družbenega pomena in pravica do obveščenosti upravičujeta omejitve, ki izhajajo iz sklepov 2007/479 in 2007/730. Širok dostop javnosti naj ne bi bil neomejen dostop. Komisija ne bi smela opraviti omejenega preizkusa skladnosti ukrepov, o katerih je bila obveščena, s pravom Unije. Splošno sodišče bi moralo presoditi, da je Komisija dolžna „natančno“ preveriti in opraviti „temeljit preizkus“, kot se to zahteva v skladu z zgoraj navedeno sodbo Infront WM proti Komisiji.

116. Nazadnje, Splošno sodišče naj bi nepravilno ugotovilo, da je Komisija zadostno obrazložila svojo ugotovitev glede sorazmernosti omejitev svobode opravljanja storitev.

117. FIFA v drugem delu tretjega pritožbenega razloga v zadevi C-204/11 P in v drugem delu četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-205/11 P navaja, da bi Splošno sodišče moralo presoditi, da je Komisija s tem, da ni upoštevala omejitev lastninske pravice, ki izhajajo iz sklepov 2007/479 in 2007/730, kršila člen 3a(2) Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, in Pogodbo. Poleg tega naj bi Splošno sodišče storilo napako pri presoji, da so bile omejitve lastninskih pravic FIFE sorazmerne z dosego zelenega cilja.

118. FIFA v tretjem delu četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-205/11 P Splošnemu sodišču očita, da je pri analizi konkurenčnih pravil napačno uporabilo pravo. Splošno sodišče naj bi po eni strani storilo napako pri presoji, da Komisija ni dolžna opraviti podrobnejše analize, kot jo je opravila. Po drugi strani FIFA Splošnemu sodišču očita ugotovitev, da z ukrepi, ki jih je sprejelo Združeno kraljestvo, BBC in ITV niso bile podeljene posebne pravice v smislu člena 106(1) PDEU. Ta ugotovitev naj bi temeljila na zgolj formalnih in teoretičnih preudarkih.

119. Prvič, ugotavljam, da je večino trditev, navedenih v okviru teh očitkov, mogoče zavrniti kot neutemeljene glede na ugotovitve v zvezi z razlago člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, ki so navedene v točkah od 14 do 25 teh sklepnih predlogov.

120. Splošno sodišče je v zgoraj navedenih sodbah FIFA proti Komisiji (T-68/08 in T-385/07) pravilno uporabilo člen 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, ker je presodilo, da imajo države članice pri sestavi nacionalnih seznamov široko diskrecijsko pravico, tako da je stopnja nadzora, ki ga mora Komisija opraviti v skladu s členom 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, omejena. Splošno sodišče je iz te ugotovitve pravno zadostno izpeljalo pravne posledice, med drugim v točkah 52, 73, 74, 114 in 115 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-385/07) in v točkah 48, od 71 do 76 in 112 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08).

121. Poleg tega Splošno sodišče ob upoštevanju navedb iz točk 26 in 27 teh sklepnih predlogov v zvezi z omejenim nadzorom, ki ga Splošno sodišče izvaja nad sklepi Komisije na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, v zvezi s tem ne more nadomestiti Komisije. Zato mora biti tudi obseg njegovega nadzora omejen.

122. Drugič, priznam, da se obrazložitev sklepov 2007/730 in 2007/479 glede preizkusa Komisije o sorazmernosti nacionalnih seznamov na prvi pogled zdi površinska. Vendar je treba ob upoštevanju točk od 28 do 32 teh sklepnih predlogov vlogo Komisije – ker je tehtanje interesov, ki bi se lahko upoštevali pri presoji spoštovanja načela sorazmernosti v zvezi z omejitvami temeljnih svoboščin, opravil že zakonodajalec Unije – obravnavati kot pomožno in obvezno omejeno, glede na to, da je nadzor na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, omejen.

123. Na splošno menim, da je treba obrazložitve sklepov, sprejetih na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, razlagati kot celoto, da bi se izognili razčlenitvi takih aktov glede na vsakega od dogodkov, za katerega zainteresirana država članica meni, da je velikega družbenega pomena. Tako lahko Komisija prilagaja presojo, ki se spreminja po intenziteti obrazložitve glede na zadevne dogodke. Na primer, v zvezi z dogodki, ki so navedeni v uvodni izjavi 18 Direktive 97/36, je

obrazložitev lahko kratka, ne da bi obstajalo tveganje samodejnega pristopa in ob spoštovanju načela dobrega upravljanja. V zvezi z enkratnimi dogodki pa si lahko Komisija prizadeva uporabiti več dejavnikov, pri tem pa mora spoštovati omejitve, ki jih določa Direktiva 89/552, kakor je bila spremenjena. Nazadnje, celotna obrazložitev sklepa Komisije mora biti zadostna, da bi lahko Splošno sodišče opravilo sodni nadzor, ki pa mora prav tako ostati omejen.

124. Glede na zgoraj navedeno je Splošno sodišče v točkah od 117 do 119 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-385/07) pravilno potrdilo veljavnost Sklepa 2007/479 in v točkah od 160 do 164 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08) veljavnost Sklepa 2007/730.

125. Tretjič, v zvezi s kršitvijo lastninske pravice glede na ugotovitve iz točk od 33 do 44 teh sklepnih predlogov menim, da je treba ta očitek zavrni kot neutemeljen.

126. Glede tretjega dela četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-205/11 P zadostuje ugotovitev, da je Splošno sodišče glede na diskrecijsko pravico Komisije na podlagi člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, v točki 173 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08) pravilno presodilo, da Komisija ni bila dolžna opraviti bolj poglobljene analize, kot jo je opravila. Drugič, Splošno sodišče je s suvereno presojo dejanskega stanja ob upoštevanju Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, lahko ugotovilo, da se v obravnavani zadevi vprašanje podelitve posebnih pravic ne postavlja.

127. Glede na zgoraj navedeno predlagam, naj se prvi in drugi del tretjega pritožbenega razloga v zadevi C-204/11 P ter prvi in drugi del četrtega pritožbenega razloga v zadevi C-205/11 P zavrnejo kot neutemeljeni.

D – Drugi pritožbeni razlog v zadevi C-205/11 P

128. FIFA v tem pritožbenem razlogu navaja, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je potrdilo ugotovitev Komisije, da je bil vpis „manj zanimivih tekem“ svetovnega prvenstva na nacionalni seznam Združenega kraljestva opravljen na podlagi jasnega in preglednega postopka. Natančneje, FIFA trdi, da bi – v nasprotju s presojo Splošnega sodišča – Komisija, ker so nekateri oblastni ali posvetovalni organi v okviru svojih pooblastil ministru za kulturo, medije in šport Združenega kraljestva predlagali vpis le „bolj zanimivih“ tekem, morala pojasniti, zakaj minister ni ravnal napačno, ko je zavzel drugačno stališče. Dodaja, da je Splošno sodišče nepravilno presodilo, da je Komisija imela pravico upoštevati okoliščine, ki so nastale po sestavi nacionalnega seznama, o katerem je bila obveščena.

129. V zvezi s tem ugotavljam, da je FIFA trditve o kršitvi pogojev jasnosti in preglednosti v postopku sestave nacionalnega seznama Združenega kraljestva navedla v okviru drugega tožbenega razloga na prvi stopnji. Splošno sodišče je po tem, ko je v točkah od 84 do 89 zgoraj navedene sodbe FIFA proti Komisiji (T-68/08) pravilno podalo razlago člena 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, v odgovor na trditve o domnevni napaki Komisije pri presoji upravičeno zavrnilo trditve FIFA v točki 96 navedene sodbe. Ugotavljam namreč, da člen 3a Direktive 89/552, kakor je bila spremenjena, ne določa obveznosti posvetovanja, ki bi jo morali spoštovati nacionalni organi ali morda Komisija. Zadnjenavedenih ne zavezuje mnenje, podano v postopku priprave nacionalnega seznama, in niso dolžni podati posameznih odgovorov na pripombe, ki so jih prejeli. Ta očitek zato ni utemeljen.

VI – Predlog

130. V zaključku Sodišču predlagam, naj odloči:

1. Pritožba v zadevi C-201/11 P se zavrne. V skladu s členom 138 Poslovnika Sodišča Evropske unije se UEFA poleg lastnih stroškov naloži plačilo stroškov, ki jih je v okviru te pritožbe priglasila Evropska komisija.
2. Pritožba v zadevi C-204/11 P se zavrne. V skladu s členom 138 Poslovnika Sodišča se FIFA poleg lastnih stroškov naloži plačilo stroškov, ki jih je v okviru te pritožbe priglasila Evropska komisija.
3. Pritožba v zadevi C-205/11 P se zavrne. V skladu s členom 138 Poslovnika Sodišča se FIFA poleg lastnih stroškov naloži plačilo stroškov, ki jih je v okviru te pritožbe priglasila Evropska komisija.
4. V skladu s členom 140 Poslovnika Sodišča Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska ter Kraljevina Belgija nosita svoje stroške.